

El llenguatge

Garrotades

14/VI/1979

Ens esgarrija de llegir que un periodista manifesta, referint-se a una determinada corporació, que «li ha donat tante país». És possible que molts dels seus lectors ni l'hagin entès. Perquè suposem que vol dir que li ha donat moltes garrotades, en sentit figurat: és a dir, que l'ha fet objecte sovint d'una crítica severíssima. És cert que escriu el mot país entre cometes, encara que no sabem si és per indicar que es tracta de garrotades en sentit figurat o bé perquè és conscient que aquest mot, país, significat «cops de garrob», és un castellanisme manifest.

No únicament aquest ús del mot país és un castellanisme manifest sinó que a més és insòlit i inèdit, desconegut en la llengua col·loquial. I cal convenir que és ben de doldre que un publicista arribi a aquest extrem, a recórrer a barbarismes desconeguts, que ni tan sols pot justificar aquell aforisme que esgrimeixen de tant en tant els qui abonen totes les desviacions habituals del llenguatge parlat: La llengua serveix per a entendre'ns. És només en un sentit molt ampli que en català admetem la sinonímia entre país i altres termes com garrot o bastó, així com estenem aquesta afinitat de significació a gaiato, vara, estaca, bordó, etc. Però arribant fins i tot a admetre que amb un país es poguessin donar

cops, diríem això, cops de país, talment com no d'iem «donar bastons» sinó cops de bastó o de garrot, o bé garrotades o bastonades. Notem, encara, que es poden donar pallisses, llenya, un fart de llenya, una allisada... I es pot criticar, censurar, blasmar, condemnar, vituperar, reprovar, reprobar...

La incripció d'un mot entre cometes no justifica, si és que es pretén, això, en el cas que comentem, recórrer a calcs tan insòlits i innecessaris. Són molts avui els qui abusen de les cometes com a còmoda justificació de l'ús de mots i expressions no catalanes, dels quals no han volgut prendre's la molèstia de cercar les formes equivalents adequades. Aquest procediment sorprèn encara més en els qui fan professió de fe d'un nacionalisme decidit i clamen i reivindiquen — amb raó, certament — tots aquells drets nostres que amb la política no s'ha reeixit fins ara a recuperar. Caldria que s'adonessin que fer ús de la pròpia llengua amb la ferma voluntat de prescindir de formes estranyes i de no subjectar-se a models imposats és una facultat que es pot exercir ja ara, sense haver d'esperar el resultat de la gestió dels parlamentaris, de la correlació de les forces polítiques i dels pactes, les avinences i els consentiments.